

1

Februari 2026

Dag 1 Middag

De mist slokte alles op, behalve dat gegil.

Gegil dat je kippenvel bezorgde en je pols sneller liet slaan.

Toma remde op zijn fiets, kwam van het zadel en zette beide voeten op het asfalt. Voor zijn gezicht stegen ademwolkjes op. De lucht was ijskoud, zoals het begin februari hoorde, dat maakte hem niets uit, wind en weer hoorden bij het leven als je eigen hartslag.

Zijn oren waren niet veel meer waard. Te veel schoten en inslagen in de nabije omgeving. Toch dacht hij niet dat hij zich vergist had. Toma luisterde maar het gegil klonk niet opnieuw.

Hij zag bijna niets. Vroeg in de middag was de mist gekomen, aangekondigd door een dieprode zonsopgang in de ochtend. Wattig, dicht en wit omsloot die het landschap van het naamloze moeras en maakte alles vochtig. De lucht, de straat, de bomen; zelfs in de borstelige wenkbrauwen van Toma hingen druppeltjes.

Hij wiste ze weg en veegde daarna zijn neus aan de mouw van zijn dik gevoerde jas in schutkleuren af. Over de jas droeg hij een reflecterend geel veiligheidsvest, want hij wilde tenslotte niet doodgereden worden. De weg was smal en bochtig, zonder fietspaden. Steeds weer waren er waaghalzen die zich geroepen voelden hun wagenbeheersing op deze wegen uit te testen – en velen moesten het met de dood bekopen.

Als een hond die de richting van de geluiden wilde bepalen, draaide Toma zijn hoofd heen en weer en hield het schuin.

Nee. Er klonk niets meer.

Toch was hij er zeker van geweest en zijn lichamelijke reactie was onmiskenbaar – het kippenvel verdween slechts langzaam.

Dat was wat dit moeras met mensen deed. Misleiden en bedriegen, verwarren en liegen tot je niet meer wist wat waarheid was of verzinsel. De menselijke zintuigen waren onbetrouwbaar en makkelijk te bedriegen – als Toma iets in de nu al achtenvijftig jaar van zijn leven geleerd had, dan was het dat wel.

Op dit moment zeiden zijn zintuigen hem te vluchten. Zo hard op de pedalen te trappen als hij kon om uit dit vervloekte moeras weg te komen. Het was maar vijf kilometer naar zijn woonplaats Moorbach en hij was een geoefende fietser. Hij zou die afstand in een kwartier kunnen overbruggen.

Maar Toma was te vaak gevluht. Hij wist hoe lafheid voelde zodra je tussen de vier veilige muren van je huis was. Dan waren lafheid en schaamte alleen nog met leugens te bestrijden. *Je kon niet anders, het was te gevaarlijk, je hebt juist gehandeld.*

Maar het geweten kende de waarheid, sloeg die voor altijd op en vond het leuk om die nu en dan weer tevoorschijn te halen.

En dus onderdrukte hij de vluchtimpuls, stapte van zijn fiets en zette die op de standaard. Hij liep vijf stappen terug in de richting waar hij vandaan was gekomen. Zijn gevoel zei hem dat het gegil ergens achter hem had geklonken.

Maar zoals gezegd, het moeras loog en bedroog.

Vooraf met dit rotweer.

Rechts en links van de weg strekte het zich bijna eindeloos uit, het vlakke, vochtige land met zijn lage begroeiing van moerasberken en grove dennen en een bodem bedekt met wollegras, zonnedauw en mossen. Niets was als het moeras, waarvan de bodem de ziel van het verleden opsloeg.

Toma luisterde. Roerloos. Hij concentreerde zich en sloot zijn ogen, die toch nutteloos waren in de mist.

En draaide zich met een ruk om toen hij wat hoorde.

Was het een mens of een dier?

Een gil of het huilen van een wolf?

Het was allebei mogelijk, want er was immers een wolvenpark in de buurt, hoewel dat te ver weg lag om het huilen van

de dieren hier te kunnen horen. En in de vier jaar dat het park nu bestond, was er nog nooit een wolf ontsnapt.

Of was het misschien iets heel anders?

Iets tussen hemel en aarde wat zich niet zo makkelijk liet verklaren?

Toma was landarbeider en een pragmatisch mens, maar had de mystiek die hem als kind in zijn geboorteland Kroatië met de paplepel was ingegoten toch nooit helemaal kunnen afzweren. Hij herinnerde zich nu de verhalen van zijn grootouders, en de lang vergeten beelden waarvoor hij toen bang was geweest kwamen weer tot leven.

Dat was te veel.

Dat kon niemand uithouden. Alleen. In de mist. Hier buiten.

Toma rende terug naar zijn fiets.

Zijn angst bereikte op dat moment een kritische grens, dwong hem tot handelingen waarvan hij later spijt zou hebben, maar liet hem tegelijkertijd geen keuze.

In zijn paniek liep hij de fiets omver en viel er zelf bovenop, het stuur boorde zich pijnlijk in zijn buik. Toma krabbelde overeind, zette zijn fiets recht en sprong op het zadel. Hij boog zich over het stuur, stuurde alle kracht naar zijn bovenbenen en bonkte op de pedalen alsof hij een wedstrijd moest winnen.

De prijs voor de overwinning was zijn leven.

De ijsskoude lucht sloeg langs zijn gezicht en koelde het af, terwijl de rest van zijn lichaam in de dikke kleding zweette. Hij kon slechts nu en dan twee meter op de straat vooruitkijken, maar dat gaf niet, hij kende de omgeving als zijn broekzak. Steeds weer keek hij achterom in de veronderstelling dat er iets achter hem aan zat om zijn klauwen in zijn vlees te slaan.

Bij het achteromkijken slingerde hij naar het midden van de weg.

Toen hij weer naar voren keek, kwamen er koplampen op hem af.

Toma schreeuwde en probeerde uit te wijken, maar de auto raakte zijn rechterspatbord.

Waarom rijdt hij zo hard met dit weer, dacht Toma voordat

ongelooflijke krachten hem met zijn fiets en al van het asfalt tilden en in de berm slingerden. Hij knalde met zijn rechterarm tegen een boom en voelde een scherpe pijscheut door zijn lichaam.

Toma schreeuwde nog een keer.

De weg lag twee meter boven de bodem van het moeras, ingeklemd door diepe ontwateringsgreppels die van de herfst tot de zomer vol water stonden. Toma viel in het bruine water en ging onmiddellijk kopje-onder. Hij maaide met zijn armen door het slijk en gras, maar vond geen houvast. De kou drukte zijn borst samen en perste de adem naar buiten, waardoor hij in paniek zijn mond opendeed en het water binnenliet.

Het moeras binnenliet.

Zonder dat hij het merkte stopte de auto op de weg boven hem.

Rode remlichten in de mist.

Maar al snel brulde de motor weer en schoot de auto weg.

Dag 1

Vroege avond

Ruth Sichler parkeerde haar oude Land Rover achter de politieauto.

Het was allang donker. Het licht dat door het venster van het kleine bureau van Moorbach viel brak in miljarden kleine waterdruppels die wild dansten als in een chaotisch universum. Ruth Sichler hield van isolement en rust, maar op zulke dagen werd ze door een lichte claustrofobie bevangen – de mist leek een kamer te scheppen waaruit niet te ontsnappen viel, alles en iedereen dicht omsloten hield.

Haar laatste bezoek aan deze wachtpost was jaren geleden. Tot nu toe had ze de herinnering daaraan met succes vermeden. Ruth Sichler beschouwde het als volkomen onzinnig om tegen je herinneringen en demonen te vechten. Alleen domkoppen begonnen een strijd die ze nooit konden winnen.

Ze deed het portier open, zette een voet op de chromen treeplank en nam nog een trek van haar sigaret. Ze had er drie gerookt op de terugweg uit het ziekenhuis in Riedberg, veel te veel voor een rit van drie kwartier, maar ze had het nodig gehad. Het kwam tenslotte niet elke dag voor dat je bijna een goede vriend verloor. De schrik zat er nog goed in. Ze was zestig en wist dat de dood op elke hoek op de loer lag, maar zo'n ongeluk was iets anders. Dat drukte je met de neus op de feiten: het kan elke dag voorbij zijn, zomaar, zonder enige reden.

En dan moest ze zich zorgen maken over een paar sigaretten?

Ze drukte de peuk in de asbak en stapte uit de terreinwagen. Haar groene, gevoerde rubberlaarzen waren smerig, het slijk

van het moeras kleeft er nog aan. Dat maakte haar niet uit. Wie hier buiten woonde, met en in de natuur, was eigenlijk altijd smerig.

Ruth gooide het portier met een ferme zwaai dicht en liep naar de ingang van het oude gebouw. Vroeger, toen ze zelf nog met een kleurige rugtas naar school liep, was het postkantoor daarin ondergebracht. Mevrouw Gutzeit had als laatste het filiaal geleid, en toen zij met pensioen ging, had men het kantoor gesloten en de taken van de post bij het tankstation ondergebracht. Die goede oude tijd, lang vervlogen. En nu zou het politiebureau binnenkort ook verdwijnen.

Iemand tikte van binnen op het raam.

Sven Sellmann, hoofdagent, dertig jaar oud. Die was er toen nog niet geweest, maar als geboren Moorbacher kende hij ongetwijfeld de geschiedenis van de dienst. Zijn handgebaren leken te willen zeggen dat Ruth weg moest gaan, maar dat kon hij toch niet bedoelen, want ze hadden een afspraak. Ze negeerde hem en ging naar binnen. De kleine politiepost lag direct rechts, met een balie die het wachtgedeelte van de bureaus scheidde. Alles maakte een oude en sleetse indruk en hield de geur van vroegere decennia gevangen.

‘U hebt mijn auto klemgezet,’ klaagde Sellmann. Een begroeting was niet nodig, want ze hadden elkaar al buiten op de plaats van het ongeluk gezien.

‘Ja, en? Je hoeft nu toch niet weg.’

Zij tutoyeerde hem, hij haar niet. En daarmee was het rangonderscheid tussen hen bepaald.

‘Er zou een noodgeval kunnen...’

‘Dan rijd ik wel weg.’

‘Een politieauto mag niet klemgezet worden, dat...’

‘Je werkt op mijn zenuwen. Zo is het wel weer genoeg voor vandaag.’

Sven Sellmann liet zich met een stuurs vertrokken gezicht achteroverzakken in de draaistoel. Tegenover Ruth hoefde hij niet de hoofdagent te gaan uithangen. Ze had hem een keer bij de kladden gehad toen hij als twaalfjarige in de dorpswinkel

een Duplo had willen jatten. Die winkel was er allang niet meer, maar het verhaal bleef eeuwig bestaan. Zo ging dat op het land.

‘Hoe gaat het met Toma?’ vroeg hij.

‘Het had erger kunnen zijn. Veel erger. Hij heeft zijn arm op twee plekken gebroken. Hij gaat een tijdje uitvallen. Dat is dan weer erg voor mij.’

‘Verder niets?’

‘Hij was bijna verdronken. Is dat niet genoeg?’

‘Natuurlijk, maar je zou verwachten dat hij meer had opgelopen. Hij is wel een paar meter weggeslingerd.’

‘Het is een taaie rakker.’

‘Kennelijk. Heeft hij in het ziekenhuis nog wat gezegd? Op de plaats van het ongeluk was hij nogal verward.’

Toen ze Toma twee uur eerder uit de greppel hadden gehaald, was hij nauwelijks in staat geweest fatsoenlijke zinnen te maken. Hij had veel pijn en rilde over zijn hele lichaam van de kou. Het was een wonder dat hij zelf uit het ijskoude water had kunnen kruipen en het noodnummer had gebeld. Gelukkig waren mobieltjes tegenwoordig waterdicht. Met veel tegenwoordigheid van geest had Toma eerst 110 en daarna Ruths nummer gebeld. Tien minuten later was zij tegelijk met Sellmann op de plaats van het ongeluk. De ambulance uit Riedberg had twintig minuten langer nodig gehad. Ondertussen hadden ze hem gekalmeerd en met alles toegedekt wat ze maar vonden. Isolatie dekens uit de verbandkisten, jassen, zelfs Katha’s muffe oude hondendeken.

‘Toma heeft het merk of de kleur van de wagen niet gezien,’ antwoordde Ruth. ‘Hij heeft alleen de koplampen gezien en de motor gehoord. En die klonk als elke andere motor.’

‘Jammer. Dat helpt ons niet veel verder,’ zei Sellmann.

‘Maar wel een beetje, toch? Het was geen ongewone auto, geen auto zoals de mijne, die veel lawaaiiger is. Het was dus een normale personenwagen.’

‘De meeste mensen rijden in een gewone personenwagen. Uw tank is de grote uitzondering.’

‘Heb je rondgebeld?’

‘Met wie zou ik dan moeten bellen?’

‘Wat weet ik ervan? Of iemand wat gezien of gehoord heeft. Of er ergens een beschadigde auto geparkeerd staat. Ik zou graag willen weten welke hufter mijn Toma aanrijdt en er dan gewoon vandoor gaat.’

‘U denkt toch niet dat het iemand uit het dorp was?’

‘Waarom niet?’

‘Omdat de mensen hier zoiets niet doen.’

‘Mensen doen alles, hier en overal.’

‘Ik denk dat de bestuurder van buitenaf kwam, wie het ook was.’

‘Jouw naïviteit gaat je in je werk nog eens de kop kosten,’ waarschuwde Ruth.

‘Liever dat dan altijd pessimistisch zijn.’

‘Een pessimist is een optimist met levenservaring.’

Sven Sellmann wilde iets terugzeggen maar het geluid van een motor leidde hem af. Er verscheen nog een auto voor het bureau. Het licht van de koplampen viel een moment op de wand tegenover het raam en de foto's die daar hingen: Sellmann in voetbaltenue. Sellmann in een kilt met doedelzak. Sellmann in gala-uniform van de politie. Hij was zo Moorbach als je maar kon zijn.

‘Ja, geweldig, nu ben ik helemaal klemgezet.’ Hij schold, tikte nog eens tegen het raam en maakte hetzelfde handgebaar dat bij Ruth ook al niets had uitgehaald.

Even later ging de buitendeur open en een grote, zware man met een volle baard stapte naar binnen. Hij droeg een knielange parka en een zwarte wollen muts.

Ruth kende hem van gezicht, zoals iedereen elkaar hier van gezicht kende, maar ze wist zijn naam niet. Hij keek bezorgd.

‘Meneer Mertens, wat kan ik voor u doen?’ Sellmann begroette hem zonder over het probleem van de parkeerplaats te beginnen.

Mertens dus, dacht Ruth.

‘Ja, eh... Nou, ik weet niet, misschien is het overdreven, maar...’ begon Mertens met zijn diepe baritonstem, maar zijn stem stakte vervolgens alsof hij niet zeker was van zijn zaak.

Hij keek van Ruth naar Sven en weer terug. Hij was niet alleen bezorgd, maar ook nerveus. Ruth zag zijn rode wangen en rode neus. Dat kon door de koude buitenlucht komen, maar soms was het ook een teken van te veel alcohol, wat zijn opgezette gezicht ook deed vermoeden. Onder de parka ging een machtige buik schuil, zijn jeans zat eerder slecht dan recht om zijn smalle achterwerk. De bruine leren laarzen waren vies. Vers slijk dat nog niet opgedroogd was

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg Sellmann door.

‘Mijn dochters, Nike en Jana. Ze zijn nog niet terug.’

Sellmann stond op en liep naar de balie. ‘Vertelt u maar!’ spoorde hij Mertens aan.

‘Ja, nou, ze zijn alle twee het moeras in gereden, ’s middags voordat de mist kwam. Om foto’s te maken. We spraken af dat ze precies om vijf uur weer terug zouden zijn voor het avondeten.’

‘Ze zijn dus al meer dan twee uur te laat,’ stelde Sellmann ten overvloede vast.

Mertens knikte. ‘En het is allang donker. Mijn vrouw en ik hebben geen idee waar Nike en Jana zijn. Ze zijn altijd heel betrouwbaar.’

‘Hebt u geprobeerd uw dochters te bellen?’

‘Natuurlijk, maar u weet ook dat je in het moeras geen bereik hebt. Ze zijn ook niet bij hun vriendinnen, dat hebben we gevraagd.’

‘En daar zouden ze ook bereik hebben gehad,’ zei Sellmann.

‘Waar wilden de meisjes heen?’ Ruth mengde zich in het gesprek. Ze stond op nog geen meter afstand van Mertens en geloofde de angst om zijn kinderen te kunnen ruiken. Waarschijnlijk omdat het een snaar in haar raakte. Als grootmoeder van haar zevenjarige kleindochter Hannah kende ze die angst.

‘Ze wilden naar het Oog, daar is zo’n uitkijktoren. Ze maken allebei steeds foto’s in het moeras. Maar misschien zijn ze ook nog ergens anders naartoe gegaan. Ik kom daar net vandaan en heb hun namen geroepen.’ Mertens trok zijn schouders op en liet ze krachteloos zakken.

‘Ze zouden dus overal kunnen zijn,’ zei Ruth en ze perste

haar lippen op elkaar. Het moeras was enorm groot en het gevaarlijkst in de mist. De meeste mensen dachten dat moeras- en waterpoelen gevaarlijk waren, maar dat klopte niet. In het moeras werd de mist zo dicht dat je geen hand voor ogen meer zag, en dat was in dit geval geen overdrijving. Als je in die mist verdwaalde verloor je al snel alle oriëntatie – en in dit weer liep je het risico dood te vriezen.

‘Hoe zijn ze ernaartoe gegaan?’ vroeg Sellmann.

‘Op hun fietsen.’

‘Hoe oud zijn uw dochters?’

‘Achttien. Sinds drie maanden. Allebei. Nike en Jana zijn een tweeling.’

‘En waarom rijden ze het moeras in als er mist is voorspeld?’ vroeg Sellmann. ‘Dat is tamelijk dom.’

Daar had hij gelijk in. Als je op de weg bleef kwam het meestal wel goed – hoewel het zelfs daar soms misging, zoals met Toma gebleken was – maar rechts en links van de weg begon de wildernis. Ruth had haar kinderen vroeger ontelbare keren ingepeperd hoe gevaarlijk het moeras kon zijn. Dat had ze niet moeten doen, want daardoor vonden ze het juist interessant.

‘Voor de foto’s en video’s,’ zei Mertens zacht. ‘Nike en Jana hebben zo’n TikTok-kanaal. Daarvoor hebben ze voortdurend nieuwe, hoe noemen ze dat ook alweer, eh... content nodig.’ De grote man schudde zijn hoofd vertwijfeld. ‘Ik heb er helemaal niets mee, maar je kunt het ook niet verbieden. En we weten allemaal hoe weinig je aan abstracte gevaren denkt als je achttien bent.’

Die gevaren zijn allesbehalve abstract, dacht Ruth, maar ze hield haar mond. Niet alleen uit consideratie met Mertens, maar ook met zichzelf. Het was de beste manier om herinneringen onder controle te houden: geen woord zeggen over datgene wat ze had opgeroepen.

‘We moeten mijn meisjes gaan zoeken,’ zei Mertens smekend.

Sven Sellmann trok een bureaucratisch gezicht vol mitsen en maren, en Ruth wist wat er nu zou komen. ‘Ik weet het niet, hoor,’ begon hij. ‘Alleen al vanwege de duisternis is het geen

goed idee en dan is er ook nog die mist. Bovendien zijn ze beiden meerderjarig. Ze hoeven zich niet voortdurend te melden en ze kunnen gaan en staan waar ze willen. Daarvoor krijg ik geen officiële zoekactie opgezet. Zijn er überhaupt aanwijzingen dat ze nog in het moeras zijn?’

‘Ze zouden hun mobiel opnemen als ze bereik hadden,’ zei Mertens. ‘Nike en Jana zijn achttien, maar het zijn nog kinderen. Mijn god, ze wonen nog bij ons. Natuurlijk melden ze zich als er iets is.’ Mertens was harder gaan praten.

‘Ik begrijp uw bezorgdheid,’ zei Sellmann sussend. ‘Maar zoals ik zei, onder deze omstandigheden kan ik geen zoektocht daarbuiten organiseren.’

Ruth mengde zich weer in het gesprek. Nooit meer, dat had ze zichzelf toen plechtig beloofd, nooit meer, en sindsdien was het zo gebleven. Maar er had haar ook al lang niets meer echt op de proef gesteld.

Nu wel.

Twee tieners. In het moeras. Met dit weer.

‘We moeten die meisjes vinden,’ zei ze.

‘Ja, maar, zoals ik al zei, ik krijg geen officiële toestemming voor een zoekactie en...’

‘Klets niet!’ kapte Ruth hem af. ‘We trommelen uit het dorp een paar mensen op die het moeras goed kennen.’

Sellmann schudde zijn hoofd. ‘Mevrouw Sichler. Het is daarbuiten donker en mistig. We zouden die mensen in gevaar...’

‘De mensen die ik opbel kennen het moeras als hun broekzak.’

‘Dat helpt niemand in de nacht en de mist.’

‘Ik ga mee,’ hield Ruth vol. ‘Dan zal er niets gebeuren.’

Ze kon zien dat Sellmann een weerwoord inslikte dat op zijn tong lag, en ze wist precies wat hij wilde zeggen. Natuurlijk kende hij dat oude verhaal van de kleine Grit. De mensen hier vergaten en vergaven niets, hun geheugen leek op dat van het moeras.

‘Alstublieft, we moeten toch wat doen,’ zei Mertens smekend.

‘En dat gaan we ook doen,’ antwoordde Ruth Sichler.